

Μωρό στην θάλασσα

/ Ορθόδοξη πίστη

Ξημέρωνε των Θεοφανίων. Ούτε σήμερα είχε καταφέρει να κλείσει μάτι. Είχε μέρες να κοιμηθεί. Όσο κι αν το γέρικο και κουρασμένο κορμί του το επιθυμούσε, δεν μπορούσε. Ογδοντάριζε πια, με πολλά προβλήματα υγείας και απίστευτες ταλαιπωρίες στην ζωή του. Ποτέ όμως, δεν είχε αντιμετωπίσει πρόβλημα με τον ύπνο. Ακόμη και τότε που έχασε τον γιό του, τον Νικολή από την αρρώστια, ο ύπνος λειτουργούσε ως κρυσώνα και καταφυγή. Εκεί προσέτρεχε, βλέποντας όνειρα που γλύκαιναν την πικρή απελπισία του. Τώρα όμως δεν μπορούσε. Από εκείνο το βράδυ. Την νύχτα εκείνη στην θάλασσα που όλο το νησί προσπαθούσε να σώσει τους πρόσφυγες που κατά εκατοντάδες ερχόντουσαν από τα παράλια της Τουρκίας, με στόχο την καλύτερη ζωή προς την Ευρώπη.

Αυτές οι σάπιες βάρκες βυθισμένες από το βάρος της ελπίδας, τα φοβισμένα πρόσωπα των προσφύγων που δεν ήξερες, εάν τα μέτωπα τους ήταν μουσκεμένα από το νερό ή τον ιδρώτα του φόβου, εκείνα τα βλέμματα των γυναικών που μες στην νύχτα και την παγωνιά προσπαθούσαν να ζεστάνουν τα παιδιά τους με τον πόθο της ζωής, και αυτά τα νεκρά κορμιά που ξέβραζε επί μέρες η θάλασσα έρημα

και εγκαταλειμμένα, μη μπορώντας να χωνέψει την αθωότητα τους, είχαν στοιχειώσει το μυαλό του.

Ψαράς ο ίδιος, είχε βάλει την μικρή του βάρκα στην προσπάθεια διάσωσης. Δεν ήταν ο μόνος. Όλο το νησί βοήθησε. Όμως κάτι μέσα του δεν μπορούσε να βρει ησυχία. Τον τυραννούσε, μια εικόνα, μια σκηνή. Δεν μπορούσε να την διώξει από το μυαλό του. Η ενοχή είχε φαρμακώσει την ψυχή του. Εκείνο το βράδυ μες στα κύματα και την παγωνιά, δεκάδες μωρά χάθηκαν στην θάλασσα. Ένα μωρό ημερών, μπροστά στα μάτια του, στην ταραχή και τον πανικό γλίστρησε από τα χέρια της μάνας του και εξαφανίστηκε στο μαύρο βυθό. Εκείνο το ουρλιαχτό της κοπέλας με το μαύρο μαντήλι και την άδεια αγκαλιά, είχε γίνει ο εφιάλτης του. Δεν ήξερε την γλώσσα της, δεν μπορούσε να καταλάβει τι φώναζε και ποιο Θεό παρακαλούσε, όμως ήξερε καλά να αναγνωρίζει την κραυγή του πόνου. Βλέπεις τα ανθρώπινα συναισθήματα, έχουν μία γλώσσα... της καρδιάς.

Έλεγε και ξανά'λεγε κατηγορώντας τον εαυτό του, «γιατί δεν έπεσα μέσα στο νερό, να σώσω το μωρουδάκι; Τι φοβήθηκα; Τον θάνατο; Εγώ την ζωή μου την έζησα. Ογδόντα χρόνια μου δώρισε ο Θεός και φοβήθηκα να δώσω την ζωή σε ένα μωρό παιδί... Θεέ μου συγχωράμε, που κοίταξα το τομάρι μου...». Αυτές οι σκέψεις τον τρέλαιναν και δεν μπορούσε να ησυχάσει. Η κούραση τον είχε καταβάλει.

Ξημέρωσε η γιορτή. Κάθε χρόνο αυτήν την μέρα πήγαινε στην εκκλησία. Ήταν εξαντλημένος γι ακόμη μια βραδιά, μα δεν ήθελε να μείνει δίχως λειτουργία. Ήταν μεγάλη γιορτή, τα Φώτα, ο αγιασμός των υδάτων. Με δυσκολία ετοιμάστηκε. Έβαλε το χοντρό του παλτό και ξεκίνησε για τον ναό της χώρας. Κόσμος πολύς. Οικογένειες και μοναχικοί, όλοι εκεί. Όμορφη κατανυκτική ατμόσφαιρά.

Προσπαθούσε να ζήσει το μεγαλείο της ημέρας, όμως ήταν αδύνατο. Το μυαλό του λες και είχε σταματήσει στο παιδί που βυθιζόταν και στην μάνα που σπαρταρούσε με οδύνη. Με μεγάλη δυσκολία κατάφερε να συγκεντρωθεί στην Λειτουργία. Τα μάτια του είχαν γίνει αλμυρά πελάγη, και συνεχώς ψιθυριστά μονολογούσε, «Θέε μου συγχωράμε...έπρεπε να πέσω στο νερό...»

Η όμορφη πανηγυρική Λειτουργία τελείωσε. Όλο μαζί το εκκλησίασμα, λιτανεύοντας το Σταυρό και την εικόνα της βαπτίσεως του Χριστού, θα κατηφόριζε προς το μικρό λιμανάκι, να αγιάσουν τα νερά. Παρόλο που δεν είχε πολλές δυνάμεις ακολούθησε και εκείνος. Δεν ήθελε να μείνει φέτος δίχως να πάει. Τόσα χρόνια ποτέ δεν έλειψε.

Έφτασαν, στην αποβάθρα. Κόσμος πολύς. Ντυμένοι όλοι στα γιορτινά τους. Κάνοντας τον σταυρό τους μουρμούριζαν τα λόγια της εορτής και περίμεναν να

δουν την τελετή του αγιασμού.

Ο παπάς ύψωσε τον Σταυρό και οι κολυμβητές στην άκρη τις αποβάθρας ετοιμάστηκαν να βουτήξουν εκτελώντας το τάμα τους. Οι ψάλτες διάβαζαν με επισημότητα τις προφητείες, τα θυμιατά εύηχα κουδούνιζαν και τα λάβαρα κυμάτιζαν στο τοπίο, ώσπου ακούστηκε η βαριά και δυνατή φωνή του παπά, «Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε....» , ο Σταυρός σηκώθηκε ψηλά στον γκρίζο ουρανό και έπεσε με δύναμη στο νερό. Εκείνη την στιγμή μια σπαρακτική κραυγή τράνταξε τις καρδιές, «μωρό, μωρό στην θάλασσα...», ένας γέρος ογδοντάρης βούτηξε με πάθος στα παγωμένα νερά. Είχε δει πάνω στο σταυρό του Χριστού το βλέμμα του πνιγμένου μωρού...

π.λύβιος

Πηγή: plibyos.blogspot.gr